

Provisoriet større Virkning; det kan den ærede Ordfører ikke forstaa. Jeg skal sige hvorfor. Vi, som staa saaledes og ville sige Nei til Finantsloven, kunne ikke ønske at have en eneften af den ærede Ordførers Tilhængere med os, vi kunne ikke ønske det, ja, vi vilde blive bange, om den ærede Ordfører var med os. Han har sidste Aar viist, hvorledes han holder sine Afstemninger og sine Udtalelser. Derfor kunne vi ikke betragte ham som Andet end som vor bestemte Modstander, og derfor kunne vi ikke ønske at komme i Situation med ærede Medlemmer, der ved deres sidste halve Aars Politik have viist, at de opfatte Folkethingets forfatningsmæssige Ret og Midlerne til at hævde den i saa høj Grad forskjelligt fra os. Og naar de spørge, hvorfor vi ikke vilde være 52, saa siger jeg, det er fordi vi ikke kunne bruge 22 af de Herrer, eller hvormange de ere, der først sige til Bælgene: stol paa os, og saa siden efter gaar over til Høire — den Forretning kunne vi ikke være med til. De 25 eller 30 — eller hvormange vi ere, der ville stemme mod Finantsloven, kunne ikke ønske lignende Skuffelser lige overfor Bælgene mere. Den ærede Ordfører maa forstaa, at vi ikke kunne ønske ham eller Noget af hans med i vor Afstemning, netop fordi vi maa lægge hele vor Villie ind i vor Afstemning. Var det Spas, saa kunde de gjerne være med, men da det er Alvor, saa kunne vi ikke ønske dem med, de kunne være med til at underskrive Manifestet, men at indfri deres Udtalelser ved Handlinger, det gjøre de ikke. Det er det Svær, jeg maa give den ærede Ordfører lige overfor Sagen i sin Almindelighed. Den ærede Ordfører skylder jeg især intet Svær og ingen Dplysning. Jeg skal overlade til Enhver at dømmе over dette Forhold og denne Afstemning, og man skal nok faae at vide, hvad den har at betyde. Jeg vil indrømme, at vore Bælgers Ret, saaledes som vi have troet, at den kunde hævdes, er sat flere Aar tilbage, men jeg er overbevist om, at den Sag, de Herrer have forladt, vil blive fortsat og optaget af stærkere Kræfter i Folket end dem, der hidtil have betjent den, og at den vil føres til Seir. Men jeg vil indrømme, at vi have Mere end hidtil at drages med, thi vi have Eindringen om vort Samliv med dem, der have svigtet deres Program i det afgjørende Dieblit.

**Ordføreren (Holstein):** Det var da forstræffelig, saa bevæget det ærede Medlem blev, fordi jeg spurgte ham om de Midler, han havde; men jeg kan ikke tjene ham med at lade ham slippe saa let. Jeg maa kun gjøre opmærksom paa, at det slet ikke var min Mening, at det skulde være mit Slutningsforedrag. Det var min Mening at faae Svær fra det ærede Medlem; derfor spurgte jeg, og det, som jeg slaar fast, er ingenslunde, hvad det ærede Medlem hellere vilde have, at jeg skulde slaa fast, nemlig at de Medlemmer, der i

Aften have udtalt sig imod Finantsloven, ikke ønske, at Finantsloven skal blive forfattet, men derimod det, hvad det ærede Medlem selv udtalte, at han paa ingen Maade vilde have et Flertal. Det har det ærede Medlem selv slaaet fast, at han ikke ønskede et Flertal, og det ærede Medlem blev endogsaa saa bange, da han troede, at det blev stillet i Udfigt, at vi vilde være med dertil, at han bad os lade være (Modsigelse af Berg). Sa, det er ikke behageligt at høre, men det maa det ærede Medlem finde sig i. Men nu er det, vi skulde have Forklaringen paa den anden Del af den Lære, der er en Følge af 12te April, og den Forklaring vedrører disse Midler, som det ærede Medlem ikke vilde ud med før. Det ærede Medlem vil saa grumme nødig ind paa det, men jeg kan ikke fritage ham derfor. Jeg har ingenslunde forlangt, at han skulde, som han siger, at jeg har sagt, gaa til Skatteenagtelse eller Revolution, jeg forlanger blot, at det ærede Medlem skal nævne os Noget, et eller andet Middel, der kan paavise, hvorledes han vilde føre denne Politik til Andet end til et Nederlag eller til en Revolution. Det er det, jeg gjerne vilde vide, men endnu ikke har faaet at vide af det ærede Medlem. Han talte om, at vi igjen — og derved søgte han at komme bort fra Spørgsmaalet — vilde vige for Provisoriet o. s. v. Jeg vil gjentage, for at det ærede Medlem ikke skal misforstaa mig; mit Spørgsmaal, ikke om hvilke Midler vi skulde bruge, naar man bliver tvungen af Regjeringen til at tage et Provisorium, thi saa vige vi ikke, det have vi viist i Foraaret. (Berg: Men ere vegne i Efteraaret!) Nu maa det ærede Medlem ikke forstyrre mig, men jeg vil spørge om, hvilke Midler man skal bruge, naar man anvender Provisoriet som Vaaben; thi det er noget helt Andet, naar Provisoriet bruges som Vaaben, da at negte en i og for sig god Finantslov, naar man veed, at Følgen heraf bliver et nyt Provisorium, naar Regjeringen bliver ved at virke med dette Vaaben, thi saa maa vi have at vide, hvilke Vaaben, hvilke Midler vi skulde bruge. Det er det, vi skulde have at vide. Det er derfor, jeg atter gjentager mit Spørgsmaal til det ærede Medlem, hvilke ere Midlerne? Det ærede Medlem nævnte et, nemlig at han vilde nedlægge sit Mandat. (Vilje: Sa, det vilde jo være ganske heldigt!) Sa, det ærede Medlem maa saamaend gjerne gjøre det, men det ærede Medlem har ikke kunnet nævne noget andet grundlovmæssigt Middel. Han talte om de Midler, vi havde tænkt paa i Sommer. Men de Midler, vi tænkte paa i Sommer, have vi jo allerede anvendt mod Provisoriet. Dem have vi jo anvendt den 7de November, saa dem kunne vi jo ikke komme ind paa. Men Spørgsmaalet er, naar vi bruge Provisoriet som Vaaben, negte Finantsloven og fremtvinge en provisorisk Finantslov, hvilke Midler have vi saa? Er det saa det ærede Medlems Mening, at vi kun have